

Tegen windmolens vechten

Toen Miguel de Cervantes begin zeventiende eeuw zijn beroemde roman *Don Quijote* schreef had hij geen flauw idee hoe dicht hij enkele eeuwen later bij de waarheid zou komen. De knotsgekke dolende ridder Don Quichot de La Mancha zwierf over het Spaanse platteland en probeerde door het verrichten van goede daden beroemd te worden en in de gunst te komen van zijn verliefde, die hij overigens nog nooit gezien of gesproken had. Hij werd vergezeld door Sancho Panza, een analfabete maar niet domme boer, die het meest interesse had in basale wereldse

geneugten. Maar het is vooral de rijkdom die door de ridder in het vooruitzicht werd gesteld die hem deed besluiten de dolende ridder te volgen. Een vergelijking met de hedendaagse Nederlandse politiek dringt zich op.

Maar daar wil ik het nu niet over hebben. In de fictieve wereld van Don Quichot gaat hij de strijd aan met windmolens die hij aanziet voor reuzen. Ondanks herhaalde pogingen zijn die gevechten uiteraard niet te winnen. Nu waren de windmolens uit de zeventiende eeuw een stuk kleiner dan die

van tegenwoordig, maar ondanks meer menskracht is het tegenhouden van deze zwaaiende reuzen een even complex, zelfs moeilijker probleem. Het mogen overigens ook geen molens worden genoemd; men spreekt liever van windturbines.

Dit geeft aan dat we te maken hebben met energietransmissie, een item dat actueel met stip op één staat. Zoals bekend zijn natuur en milieu al lang niet meer de beste vrienden. Natuur moet het hebben van zijn eigen intrinsieke waarde, wat de politiek onder milieu verstaat dient uitsluitend het welzijn van de mens. Bij dat laatste wordt al gauw gedacht aan technische oplossingen, veel eerder dan dat men bijvoorbeeld een rem zet op menselijke behoeftes. Zo wordt de ecologie het luxeprobleem van een ongebreidelde economie.

Natuur en landschap zijn wel innig met elkaar verbonden. Zo veroorzaken windturbines ontegenzeggelijk een enorme waardevermindering van het landschap en verstoren ze de gedragspatronen van mens en dier. Hun invloed zou idealiter beperkt moeten worden tot industrieterreinen waar natuur- en landschapswaarden toch al minimaal aanwezig zijn. Nu worden ze her en der verspreid over de provincie gepland, zelfs tegen de rand van een Nationaal Park.

Maar de inhoud van onze kinderwagens is niet gebaat bij een versnipperd turbinepark van dominerende energie-giganten. Persoonlijk zie ik de strijd daartegen dus zeker niet als een nutteloos gevecht. Toekomstige generaties hebben ook recht op ongestoorde hoogwaardige natuur.

Betekenis: Een strijd die niet te winnen is, een hopeloos gevecht

Ton Lenders,
Papenburg (D) - 2020

